

„Vážně? A jak by ses teda zachoval v mojí situaci? Jak bys oslovil holku, se kterou nemáš moc důvod se bavit?“

„Je to jednoduchý. Třeba jednou se mi líbila jedna servírka a taky jsem nevěděl, jak na ni, jenže pak se mě zeptala, jestli chci do kávy cukr. Tak se na ni podívám a svůdným hlasem říkám: ‚Někteří lidi jsou sladouši od narození. Takový lidi jsou sladký až moc, to poslední, co potřebujou je, aby se přislažovali ještě nějakým cukrem v kávě. Podíváš se na ně a musíš si píchat inzulín, abys nedostal cukrovku.‘ Když jsem to dořekl chvíli na mě tak nechápavě civěla, až jsem pokračoval. Ptám se: ‚Vypadám jako sladouš?‘ Očividně jí to pořád nedošlo, protože pořád tak divně hleděla, vypadalo to, jakože přemýšlí, ale vůbec nemohla nic pochopit. No a tak říkám: ‚Koukej, nesladit si čaj, to si můžou dovolit jen sladouši, otázka je, jestli jsem sladouš.‘ Ale jelikož její tupý pohled nenaznačoval žádné známky porozumění, vzdal jsem to a řekl, že si dám dvakrát víc cukru, než dává normálně.“

„No. – Aha. Takže...“ dumá Edward, kterého Jurijův příběh pouze ještě více zmátl, „Co z toho teda plyne za ponaučení? Jak se to teda dělá?“

„Musíš využít příležitosti. Taky jsem nevěděl, ale ona se mě sama zeptala.“

„A jak to s ní skončilo?“

„Nijak. Zaplatil jsem a odešel.“

„Hmm. Jenže já nemůžu čekat na příležitost. Ta moje se mnou žádný rozhovor nikdy nezačne. Maximálně před ní můžu upustit přívbor na zem a doufat, že mi ho podá a pak jí řeknu, že děkuji, načež ona odpoví, že není zač a to bude konec. Nic víc.“

„Dobrá tedy, jiná situace, vlastně skoro totožná jako ta tvoje. Když jsem ještě pracoval, chodil jsem do firemní jídelny na obědy. Taky tam sedávala holka, co se mi líbila, jenže já neměl důvod se s ní bavit.“

„To je přesně takový, jaký to mám já.“

„Ale nezoufej. Já si dokázal poradit, ty to zvládneš taky.“

„To by mě zajímalo jak?“

„Nejdůležitější je rozbor situace. Chceš oslovit holku, ale nemáš na to moc času, musíš ji zaujmout hned na první pohled, už od prvotní interakce musí vědět, že seš borec.“

„Tak to zní dosti bezvýhodně.“

„Taky že to je bezvýhodný. Bezvýchodný a zoufalý, v podstatě beznadějný. Proto existuje jen jediný způsob, jak tuhle situaci zvládnout s noblesou ve svůj prospěch.“

„Tak to mi prozrad?“

„Magie.“

„Magie?“

„Jo, stará dobrá magie,“ praví Jurij žoviálně.

„To mám jako zaříznout kozu za svitu měsíce, smíchat její krev s jejím mlékem, nazvat to nápojem lásky a podstrčit to té slečně k pití?“

Edwardův společník se na chvíli zamyslí: „To je vlastně taky jedna z možností, ovšem já měl na mysli jinou.“

„A jakou?“

„Je to stoprocentně odzkoušený. Není možný, aby to nezabralo. To jsem k ní takhle přišel, podíval se na ní zkoumavým pohledem, který mi ona oplátila pohledem tázavým. A tak se jí ptám: ‚Slečno, co to máte tady ve vlasech?‘, přičemž jsem k ní natáhl ruku a vytáhl jí zpoza ucha minci – magie. Tu minci jsem měl samozřejmě schovanou ve dlani, to ona ale nevěděla, vypadalo to dost důvěryhodně, pak tě to naučím. Pamatuji si, že se jí na tváři rozprostřel podivný výraz snoubící překvapení a upřímnou pobavenost. Takový zvláštní, vřelý úsměv. Tak jsem jí dál pravil:

‚Znáte pohádku oslíčku otřes se?‘, ona pobaveně přisvědčila, už asi tušila, kam tím mířím a já pokračoval: ‚Vy jste jako ten oslík? Což byl možná přešlap, protože se na mě podívala tázavým pohledem a já hned zachraňoval situaci slovy: ‚Samozřejmě s tím rozdílem, že vám mince padají z mnohem hezčího místa, než tomu oslíkovi.‘ Za to mě odměnila zvonivým smíchem a já dál pravil: ‚Slyšela jste to taky?‘ Ona: ‚A co jako?‘ Já na to: ‚Takový tenoučký hlas, že by to byla ta mince?‘ Načež se ona podivila a tak jsem pokračoval: ‚Ne, vážně, pojďte sem.‘ Oba jsme teda přiblížili naše uši k minci a naslouchali. Potom mince pravila: ‚Běžte spolu na kafe.‘ Pamatuju si, že měla takový skučivý dětský hlas – samozřejmě že jsem za minci mluvil já a ta slečna to samozřejmě věděla. Dál jsem pravil k minci svým normálním hlasem: ‚Cože, můžeš to prosím zopakovat?‘

A odpověděl jsem svým mincoidním hlasem: ‚Běžte spolu na kafe, ty troubo.‘ Pak jsem se obrátil na usmívající se slečnu a zeptal jsem se: ‚Nějak jsem to nepochytil, slečno, vy víte, co to říkalo?‘ A ona na to: ‚Zdá se, že to po nás chce, abychom šli na kafe.‘ Načež já pravil:

‚Takže vy mě zvete na rande?‘ ‚To ne, já vás nezvu na rande, to říkala ta mince,‘ ospravedlňovala se rychle ona. Já si ji však chtěl vychutnat, a tak jsem se otázel: ‚Vážně? A od kdy mince mluví?‘ Ona mě však dokonale odzbrojila, protože odpověděla: ‚Nejspíš od té doby, co rostou ve vlasech.‘ No a to je vše.“

„No, to teda všechna čest. A jak to skončilo?“

„Šli jsme na kafe.“

„A pak?“

„No pak jsme šli na další. A pak na další a na další a na další a na další.

Někdy jsme měli i deset káv za den.“

„Ty bláho. No a co se stalo pak? Jak to skončilo?“

„Umřela. Na infarkt. Ty kávy jí asi nedělaly dobře na vysoký tlak.“

„Aha. To je mi... asi líto? Nevím, jestli to je lítost, ale rozhodně cítím něco nepěkného,“ pravil Edward a doopravdy se v něm něco hnulo. Zdálo se, že v něm patálie se slečnou probouzí do té doby zatím netušené emoce.

„Líto?“ Ptá se Jurij, „to je zvláštní, mně je zase líto tebe.“

„A proč?“

„Moje přítelkyně sice umřela, jenže alespoň mi zanechala vzpomínky. Jenže ty nemáš ani ty vzpomínky. A právě teď máš super příležitost něco zažít, jenže se bojíš.“

Na to neměl Edward co říct, proto pouze zarytě mlčel. Když se vymlčel dosytosti, otázal se: „A jak se vůbec ta slečna jmenovala?“

„Anna.“

Následující dny trávil pan Bell převážně před starým, obouchaným a zaprášeným zrcadlem. Trénoval trik s mincí, aby viděl, zda vypadá dostatečně věrohodně. Docela mu to už šlo, ovšem občas se stávalo, že mu peníz vyklouzl a vyletěl z ruky ven. V práci pak minci v hodnotě pět pořád žmoulal v kapse a vyčkával na svoji příležitost. Sice svoji slečnu občas vídával, ale zkrátka mu přišlo příliš drzé a divné jen tak k ní nakráčat a zkoušet na ní kouzla. A tak čekal, až se naskytne příležitost. A příležitost se naskytl.

Edward se celý zničený potácí na oběd a stoupá si do fronty. Právě ukončil rozhovor s člověkem, kterému kdysi ochrnula ruka a on se ze svého hendikepu zázračně vyléčil, jenže teď mu ta ruka ochrnula podruhé. Zdá se mu, že má s oním pacientem leccos společného. Z čista jasna jej však z myšlenek vytrhuje povědomý smích, jež vyluzuje osoba stojící v řadě před ním. Je to snad... Ano, je to ona. Srdce, plíce, ale i potní žlázy pana Bella nesmyslně bijí na poplach a vykazují enormně zvýšenou aktivitu. Co teď? Co má, dopřic dělat? Chvíli jen tak stojí a monitoruje situaci. Zdá se, že je tam s nějakou kamarádkou. Společně nejspíš pořádají závody v hýkavém smíchu.

K Edwardově libosti v této disciplíně jeho vysněná slečna poněkud zaostává, i když ne o moc. Tak co má dělat? Má se vetřít do rozhovoru?

Jenže jak? O čem se vůbec baví? A tak chvíli poslouchá. Jenže přidat se do rozhovoru prakticky cizích lidí o jiných úplně cizích lidech je vlastně zcela nemožné. Takže čeká. A řada se pomalu posouvá. Edwardovi se zdá, jakoby mu mezi prsty ujížděla obrovská šance. Jenže on s tím nemůže nic udělat. Už dostávají jídlo u okénka. Ach ne. Co teď? Honem rychle něco vymyslet, třeba jí podat příbor? To bylo i na Edwardův standard neskuřečně zoufalé. Ale co udělat, aby si aspoň povšimla jeho existence? Už platí u pokladny. Edward má v žaludku díru. Dech se mu zastavil. Prohrál, promrhal a promarnil obrovskou příležitost, která se už nemusí opakovat. „Osmdesát pět,“ hlásí slečně cenu jejího jídla prodavačka za pokladnou.

„Tady,“ říká a podává prodavačce bankovku v hodnotě sto.

Ta ji s díky přijímá a dodává: „Nemáte náhodou těch pět?”

Abych vám mohla vrátit dvacku.“

„Počkejte, podívám se,“ praví slečna horečně šmátrajíc v kabelce.

Tak přeci jenom. Je to tady. Ona chvíle, na kterou Edward čekal tak dlouho, právě nastala. Sama prozřetelnost mu tento okamžik nachystala. Nikdy nebyla a nikdy nebude vhodnější chvíle než tahle. Jako by to bylo psáno ve hvězdách. Už nesmí váhat. Teď anebo nikdy.

Povzbuzen zásahem vyšší moci si Edward chystá minci v hodnotě pět do zpoceně dlaně a srdnatě praví směrem ke své vysněné slečně, zatímco zdvihá ruku s nataženými prsty k jejímu uchu: „Počkejte, slečno, a co to máte tady...“ Zbytek už nedopoví, přeruší ho totiž hlasitý výkřik: „Jauvajs.“ Jakmile totiž slečna uslyšela Edwardův hlas, otočila se k němu, jenže tomu se mince vysmekla ze zpocených a roztřesených dlaní a jak zdvíhal celou ruku, mince mu vyletěla směrem k ní a trefila ji přímo do oka.

„Zatraceně, chlape, proč po mě házíte peníze?“ ptá se ublíženě a mne si zasaženou oblast.

„Promiňte, já jsem nechtěl,“ dušuje se červenající se Edward. Právě tohle je moment, kdy si přeje, aby nikdy nic neudělal. Aby ji nikdy neoslovil, aby nikdy nekývl na práci v nemocnici, tudíž by ji nepoznal. Aby se vlastně nikdy ani nenarodil. Chce se propadnout do země a zničit svoji existenci i veškeré stopy po ní.

„Nechtěl? A co jste teda chtěl?”

„Nó.“ získává Edward čas na vymyšlení důvěryhodné výmluvy. Pravdu říct nemůže. Ale může říct něco, co se bude pravdě podobat a tak říká:

„Kouzlo.“

„Kouzlo? Jaký kouzlo?“

„Prostě... Chci pozvat jednu slečnu na večeři a chci do toho nějak zakomponovat kouzlo, kdy jí z vlasů vytáhnu minci. No a tak nějak se naskytla příležitost, tak jsem si říkal, že si to na vás vyzkouším,“ vysvětluje Edward a uvědomuje si, jak neskutečný hlupák byl, když si myslel, že by tohle kouzlo mohlo vyjít. Koneckonců, byl to Jurijův nápad a Jurijovy nápady nikdy nefungují.

„To je pozoruhodné,“ říká slečna se zájmem. „A jak se jmenuje?“

„Eee... Naděžda,“ odpovídá mincový atentátník. Právě byl v myšlenkách zaměstnán haněním Jurije a ve spojitosti s ním ho nenapadlo žádné jiné, méně sovětsky znějící jméno než Naděžda.

„Aha... No každopádně doufám, že je hezčí než její jméno,“ odpovídá Edwardova oběť a s úsměvem na rtech dává prodavačce minci v hodnotě pět a od ní obdrží minci v hodnotě dvacet. Pak se odporoučí a jde si sednout ke stolu.

Tak to by bylo.

„Od zítřka je ze mě poustevník,“ hlásí pan Bell Jurijovi, sotva se vrátí domů.

„Cože? Proč? Neblázni.“

„Jo, myslím to vážně. Najdu si nějakou malou, suchou a útulnou jeskyni a tam v klidu dožiju.“

„Co se stalo?“

A tak Edward vše vylíčí.

„Kéž bych to byl nikdy nezkoušel,“ svěřuje se zkroušený pan Bell svému společníku, „kéž bych mohl vrátit čas do doby, kdy nevěděla, že existuju. Teď ví, že existuju a že jsem blbec.“ Jeho společník se ho sice snaží konejšit různými slovy, zdá se však, že nic nezabírá.

Poustevníkem se samozřejmě nestal. Dál chodil do nemocnice, i když teď si radši většinou vařil oběd doma, do jídelny chodil jen občas. Opět byl v situaci, kdy se mu zdálo, že pro něj všechno skončilo. A tentokrát dřív, než to vlastně mohlo pořádně začít. Vše kolem se najednou zdálo neskutečně nudné a jednotvárné. Svět byl samozřejmě stejný, jenže ty pozitivní věci, jakoby nebyly pro něj, jakoby se mu vysmívaly a utíkaly od něj. Snažil se na ni zapomenout. Jenže pokaždé, když ji na chodbě nemocnice zahlédl, připomněl mu jeho žaludek prazvláštním kotrmelcem, že zapomenout nelze. A tak se rozhodl, že ji ze své hlavy vytlačí a nahradí ji důležitými věcmi.

Pan Bell ospale mžourá a zívá do jídelníčku, vyvěšeného na nástěnce v nemocniční jídelně. Celou předchozí noc plánoval, jak se dostat do policejní stanice a zmocnit se složky o kauze Hyperanthrópos, takže ani neměl čas připravit si oběd. Přemýšlí, že by celou akci ještě mohl odložit na zítřek, až bude lépe vyspaný. Od jeho plánů ho však vytrhuje známý hlas: „Došly vám drobné?“

„Co prosím?“ ptá se užasle Edward. Srdce mu nejdřív spadne až do kalhot, jen proto, aby mu následně zase vyskočilo až do krku. Samozřejmě se ho ptá ona. Jen si tu tak stojí a vybírá si jídlo z nástěnky, pak se obrací k panu Bellovi a opakuje svou otázku:

„No... Já jen, že jste po mně už dlouho nic nehodil, tak se ptám, jestli vám došly drobné.“ Edward je však zkoprnělý a nedokáže se pohnout z místa. Nevěří, že se doopravdy děje to, co mu právě jeho smysly nalhávají, že se děje, a tak slečna opět pokračuje: „Jestli vám došly drobný, tak v pohodě. Klidně po mě házejte i velký bankovky, já jsem přízpůsobivá a mám ráda novoty.“

„To bych mohl. Složil bych z nich vlašťovky a házel je z velké dálky,“ vzchopí se konečně Edward na nějakou odpověď.

„Ale co potom...Eee - Naděжда? Nevyložila by si to špatně?“

„Vůbec ne. Ta ví, že nemá konkurenci, po té házím celej svůj trezor.“ Chvilí jen tak stojí a oba předstírají, že si ještě nevybrali jídlo z nástěnky. Edwardovi v hlavě zní Jurijův hlas nabádající ho k tomu, aby ji pozval na rande. Ne, ne. Takhle to nejde, on se jí vzdal. Navíc dnes má v plánu vloupat se na policii. Přece ji nemůže pozvat na rande na vloupačku k policajtům...Nebo...

„Máte... Totiž, máte...“ Začíná nesměle Edward.

„Co jestli mám?“

„No... Vlastně nic.“

„Proč se mě nezeptáte rovnou?“

„Nezeptám na co?“

„Jestli mám dnes čas, na to jste se chtěl zeptat, ne?“

„Zase si moc nefanděte,“ předstírá Edward, „to jsem se vás zeptat nechtěl.“

„Ó, vážně? A na co jste se mě tedy chtěl zeptat, když to začínalo na, máte?“

„No... Jestli máte problém se zákonem.“

„To je... Zvláštní otázka, ale... Ne nemám. Vy snad máte?“

„Nemám.“

„Tak proč se ptáte?“

Na to neměl Edward co říct.

„Tak dobrá, budu hádat“ začíná slečna, „zatím nemáte, ale brzy mít budete, že jo?“

„Myslíte?“

„No jasně. Chtěl jste se mě zeptat, jestli vám nepomůžu ukrást plutonium.“

„Plutonium?“

„Přirozeně. Potřebujete plutonium do jaderný bomby. Vaše přítelkyně má sovětský jméno, takže ho nejspíš máte i vy. Něco jako... Sergej. Dozajista jste zapšklej, životem znechucenej, osamělej vlk, s násilnickými sklony, který chce odpálením bomby upozornit na problémy kapitalismu a dostat se zas o něco blíž k osvobození dělnické třídy od vládnoucí buržoazie. Nebo se jen chcete pomstít osudu, že vám přidělil tak hloupý jméno a že ho přidělil i vaší přítelkyni. Počkat! Ta bomba je vaše přítelkyně, pojmenoval jste ji Naděžda.“

„Bravo,“ praví Edward obdivně, „ted' vás ale budu muset zabít, jinak celou akci vyzradíte.“

„To by byla osudová chyba. Já vám s tím můžu pomoci.“

„Vážně? Taky se chcete pomstít osudu za to, že vám přidělil hloupé jméno? Nejspíš Bolemína, jak tak na vás koukám.“

„To vůbec, já chci pouze ukojit své násilnické sklony.“

„Dobře, tak dnes v devět v parku u kašny.“

„Dobrá, budu tam.“

„A nezapomeňte si kuklu,“ volá za ní ještě pan Bell, zatímco míří pryč od nástěnky s jídelním lístkem. Hlad ho dokonale přešel.